

(10/39)

LA CAMPANA DE GRACIA

L' Any Nou que nosaltres voldriam

À LA HUMANITAT

Mentres visquéem tots esclaus de las lleys que al mon imperan, que fan naixer ambicions, odis, fanatismes, guerres:.....

Mentres siga el capital amo de lo que 'ns rodeja, mercadejant com un vil ab honras y conciencias;

Mentres hi hagi mercaders arraserats dintre 'ls temples, que adorin al Deu del or y no al Deu-Naturalesa;

Mentres uns morin de fam y altres llensin las riquesas y la rahó del mes fort, domini sobre la terra;

Es mentida ton progrés, es falornia ta grandesa, y 'l sant nom d' *humanitat* que 't donan, no té 'l mereixes.

B. RAMÉNTOL

Quènto de grans

VEUSAQUÍ que una vegada la Ignocència, noya càndida y tota ella plena de bona fé, veyentse ab quinze anys, bonica y ab ganas de gosar de la vida, resolgué sortir de casa y corre mon.

Se vestí ab senzilla coquetèria, refiada de sa natural bellesa, y sortí al carrer.

La primera persona ab qui va topar va ser ab el Sr. Jaume, un noy de pagés que ab sas manyas arreplegá una pubillassa molt rica y veyentse ab brillant posició *honraba a sos pares*, no presentantlos a la societat a que perteneixia pera no avergonyar-se de son origen humil.

El Sr. Jaume, roig com un perdigot, s' acostá a l'orella de l' Ignocència y li digué no sé qué. L' Ignocència va somriure, se li penjá al bras y marxaren junts no sé ahont.

Al dia següent era diumenje, y una miqueta més empolaynada sortí la Ignocència a donar un tom. Al poch rato notá que la seguia en Pepito, un se-

minarista molt temerós de Deu, qui la invitá a passar el dia a Vallvidrera. La Ignocència, naturalment, se deixá convèncer desseguida y ajudá al devot Pepito a *santificar aquella festa*.

Al endemà sortia la Ignocència a son acostumat passeig y la emprengué don Pau, un comerciant que ab tres quebras, ó diguem tres *robos*, s' havia fet una fortuna. Don Pau convidá a l' Ignocència a un sopar intim que fou acceptat ab gust.

Al altre dia y als poch moments d' haver sortit de sa casa l' aturá en Peret, el calavera més *embus tero y mal pariat* dels que corrian la tuma. En Peret li jurá per tots sos Deus estimarla sempre; la va portar a seure una estona a la vora del riu promentli portarla després a sopar y al teatro, y al retorn del riu se li va fer fonedís a la primera cantonada.

No s' indigná l' Ignocència per aquesta trapelleria, y, càndida sempre, al següent dia escoltà de bon grat els prechs del senyor Martí, un marit *amant de totes las donas dels altres*, que li demanava una mica d' amor ab las llágrimas als ulls. La Ignocència, comosa, accedí de bon grat a estimarlo durant tot aquell dia.

Era 'l dijous y per ésser dia de moda 's posá més llassos y cintas y eixí de casa. Al passar per un passeig molt solitari la trobá *Don Enrique*, un militar de vocació y matón d' ofici, que havia *matat* ab general *aplauso* una pila de gent. *Don Enrique* l' agafá brutalment pel bras y la obligá a seguirlo. No hi havia necessitat de tanta violencia, perque ella 's pres-tá dócilment a lo qu' ell volgué.

El dia següent el passá ab l' *avaro y envejós* usurer senyor Fura y al dissapte mossén Pol, un capellá ab tota la empena del bon menjar y la poca fatiga, li assegurava que *l' estimava més que a Deu*.

A casa 'l rich comerciant don Pau davan el diumenje una espléndida *soirée*, ahont com es costum en tals festas, s' hi jugava, s' hi murmurava, s' hi adulterava y 's faltava a tots els manaments de la ley de Deu. Els concurrents eran tots els personatjes del meu quènto.

Ho sapigué l' Ignocència que no més faltava a un dels manaments, y resolgué pujarhi creguda de que seria rebuda ab palmas.

Al véurela en aquells salons s' escandalisaren de debó don Pau, el Sr. Jaume, en Pepito, en Peret, el senyor Martí, *Don Enrique*, el

Sr. Fura y fins mossén Pol que hi era de paisá, y agafant a la pobre Ignocència la tiraren escalas avall. Y cada hù que fassi la *moraleja* al seu gust.

JEPH DE JESPU

VIGILIA DE REYS

—Poso 'l plat a la finestra veyám els reys que 'm durán.
—me diu, tot plé d' alegría.
—meu germá de poch anys.
—¿Els reys? Y que vols que 't portin sino planys y mals-de-cap?
—¿Ni un bobó, ni una escopeta?
—Aixó quan tindrás vint anys te 'n portarán una y bona, ja m' ho sabrás explicar.
Un rey te treurá de casa, y per paga 't donará un fusell y una motxilla y 't dirá:—Ves a matar.
—¿Matar a qui?—Al germá, al pare, si se 't presentan davant.
—¿Y si acás jo no vull ferho?
—Llavors a tú 't matarán.
—Donchs son molt dolents els reys.
—No vull pas posarli 'l plat!

ARTHUR GANDOL

DERRUMBAMENT

RRRM!

¿Saben qué es aixó?
El castell d' ilusions dels aficionats a la rifa, que ara acaba d' enfonsarse.

Perque suposo que ni vosté, (*girantme a la dreta*), ni vosté, (*girantme a l' esquerra*), ni vosté, (*mirant endarrera*), ni vosté, (*mirant endavant*), ni cap dels meus estimats lectors ha tret res que valgui la pena de celebrarlo.

Es lo que passa cada any.
¿La primera? Sí senyors; la primera també surt de l' urna, ó al menos aixís ho diuhen las llistas; pero sempre va a caure lluny, tan lluny com pot.

Una vegada cau a la Corunya, l' altra a Bilbao, l' altra a Sevilla, l' altra al quint infern: a casa de vos-tés ó a casa meva, may.

—Déixinse de cosas—diuhen els entusiastas:—la rifa podrá ser tan extranya y capritxosa com vulguin, pero en quant a treure, algú treu.

¡Algú! ¡Bon consol, com hi ha món!
Lo mateix que si 'ns dignessin:—Riguinse del fret, búrlinse de la gana, no sentin els torments de la sed: hi ha algú que beu, algú que menja, algú que porta capa...

Festa de l' Adoració

¡Mireu ab quina afició rodeja 'l portal la colla!

Tots hi van per lo mateix: ¡l' olla, l' olla, sempre l' olla!

ES

de l'etiqueta y dirlos que quan apareix una aurora boreal, els Reys... no surten de casa.

Recordis lo qu' en cassos parecuts solen dir els industrials francesos:

A. MARCH

HO CELEBRO!

Encar que no soch monárquich, (1) celebro infinitament qu' en Silvela tonterias sigui l' amo del poder.

(1) Ni may ho he somiat. (2) Exigencia del assonant. (3) Mes del que ho está. (4) Encare no 'n tenim prous.

y que obliguin als obrers a repassar la Doctrina, en castellà y en francès en xino y en tots idiomas...

Urbaiceta (Navarra) un rector singlè, va negarse a batejar a una criatura...

En Manuel Planas y Casals s' empenyava en fer nomenar alcalde de Barcelona a n' en Coll y Pujol.

Pero per últim el govern va parir, nomenant a n' en Monegal.

Ab lo qual la lluyta dels Manuels se va resoldre ab un miquel més gros...

L' escena a Sajonia. La princesa Lluïsa, casada ab el príncep hereu, mare de alguns infants...

Qual germà porta també la seva companyia; una rossa menuda y graciosa, filla de un administrador de correus.

Vels hi aquí un magnífich assumpto per un' opereta que podria titularse: Amore e porcellana de Sajonia.

Perque Sajonia es la terra de la porcellana graciosa y trencadissa, y de las princesas trencadissas y graciosas com la porcellana.

L' escándol á que ha donat lloch la fuga ha sigut de primera forsa.

El marit voldria fer agafar a la fugitiva, y ferla tancar en un manicomí. La familia d' ella, qu' es la imperial de Austria 's contentaria ab ferla ingressar en un convent.

Y la princesa podrà viure felissa y tranquila en brassos del seu amant, que per més senyas es un professor de idiomas.

Un amant que sempre qu' ella vulgui li ensenyará la llengua. ¡Tira peixet!

A n' en Planas y Casals, en Silvela ha tractat de desagrarivarlo, ab una carta, donantli satisfacció per lo del nomenament del alcalde de Barcelona.

L' Hereu Pantorrilles va anarse'n al teléfono, y entre ell y l' home de la daga 's va entanlar el següent diálech:

-D. Paco: per forsa deu haverse equivocat.

-En qué, si 's pot saber.

-En enviarme la carta que acabo de rebre. No es aquesta la que volia.

-¿Donchs quina?

-L' As d' oros.

-Dispensi: no la tinch jo; en Maura jugant jugant me la va fallar, y desde llavors la porta a la butxaca.

En Maura ab las sevas cábalas jesuíticas no 'ns enganyará de gaire.

Ministre del rey, es, a la vegada, representant de una rahó social, titulada aixís: 'Maura, Jesús y Companyia.'

Sobre tot la Companyia de Jesús. Per ella treballa, y d' ella 's refia pera fer la revolució desde adalt.

El general Borrero designat pel mando de las Balears, s' ha negat á aceptarlo.

Lo qu' ell devia dir: -¿No hi va caure la gossa?

¿Quina falta hi faig jo?

Com á representant de las classes neutras ha sigut elegit el Sr. Monegal alcalde de Barcelona.

Neutra: segons el diccionari, s' aplica als noms que no son masculins ni femenins.

Y si no son masculins ni femellas volen fer el favor de dirme cóm dimontri poden donar fruyt?

L' amic Doys ha trobat una aplicació enginyosa del apellido del nou alcalde de Barcelona, quals aficions jesuíticas son de tothom ben congudas.

-¿Qui es á la fi alcalde de Barcelona?—li varen preguntar al Pare Puig-gros de la Companyia dels Loyolas.

Y ell va respondre en francès: -C' est mon-egal.

Es á dir: El meu igual: un jesuïta com jo. Conformes.

Una coincidencia. El ministre de la Gobernació 's diu Maura y Muntaner.

Y l' diputat regionalista per Barcelona, gloria la

mes legitima de la nostra terra, 's diu Doménech y Muntaner.

Ara comprench que 's professin tantas simpatias. ¡Si serán parents de part de mare!

En aquest cas si algun dia volen contraure matrimoni, no tindrán mes remey que anar á Roma.

A Roma por todo—com diuhen els castellans.

Un dels cassinos de Madrid en que fins ara s' ha jugat mes fort estava presidit per en García Alix, Gobernador del Banch d' Espanya.

Pero á n' aquest no hi ha dret á ferli cárrechs: treballava en favor del establiment que l' té de Gobernador.

Corrent y fregantse per las taulas de joch, no se 'n espatllan poch de bitllets de Banch!

El clero filipino cansat de veure's desdenyat pel Papa, ha pres una resolució radical y l' ha posada en planta desseguida.

Tal ha sigut de declarar-se independent de Roma, creant la Iglesia Católica Filipina.

Ja tenen dos seminaris en marxa y la majoria dels fidels han rebut ab entussiasme la nova Iglesia, que de totas maneras els ha de resultar mes barata y sobre tot mes digna.

Aquí á Espanya n' hi ha molts, moltíssims de capellans que ab molt gust farían lo mateix, sols que no s' hi atreixen.

Son els vexats, els oprimits, els proletaris de la religió, els que rosegan l' os, mentres els poderosos s' atracan ab las talladas mes succulents.

Pero al últim no tindrán mes remey que imitar als seus colegas filipins. Els hi va la vida.

Per caminar depressa y ab desembrás no queda mes recurs que arremangarse la sotana.

Diu que al Marroch hi ha sarau, diu que 'ns han enviat tarjetas, diu que si hi aném es fácil que ballém ab la més lletja.

Els inglesos se bellugan... Un ó altre se 'n sentirá: quan els inglesos se mouhen, senyal que volen cobrar.

Si ara tinguessim molts barcos, y no anessim curts de teca, y 'ns sobressin els mils duros, ¡qué 'n faríam de proesas!

Quan don Práxedes medita sobre 'l bullit que 's prepara, riu com un beneyt y pensa: -¡Y qué á temps, qué á temps vam caure!

La familia Humbert de la política

-Noys si no 'ns posém la careta, 'm sembla que 'l país ens coneixerá aviat.

L'imatge del poble

Mariano Foix

—Tota la vida qu' estich portant lo mateix. ¡Llenya y no més que llenya!

A la puerta de Marruecos
me puse á considerar,
que Deu sempre dona fabas
á aquell que no té caixals.

—Adeu, noy, me 'n vaig al África,
cumplint ordres de 'n Silvela.
—¿Y qué vas á ferhi allí?
—Me sembla que hi vaig á rebre.

Si t' arriscas pel Estret
mira ben bé lo que fas,
qu' en lloch tan plé de perills,
ja ho sabs, no val á badar.

A Cádiz hi ha á punt mil homes,
á Málaga mil caballs...
¡Quin gran pensament farian
si no 's moguessin d' allá!

—¿Diuhem qu' en la rifa de África
hi treurém alguna cosa?
¡Cál A pagés endarrerit,
may cap anyada li és bona.

—Gutierras, deixa está al moro,
no siguis impertinent,
no t' hi baraquis, Gutierras,
mira que t' farà malbien!...

El ministre de Marina
pensa revistar l' esquadra;
si no dú un bon microscopi,
¡qué li costará 'l trobarla!

L' Habana, Sagua, Cavite,
Santiago, el Morro, el Caney...
¿Se continuarà al nord d' África?
Aviat ho deurém saber.

¿Qué hi fá que 'l Marroch s' arbolí?
Espanya ha de recordar
que lo que no 's cou per ella
ja pot deixarho cremar.

El pretendent del Marroch
diu que 's diu *Bou*... ¡Pasterada!
Com si ja ho estés veient:
l' inglés y aquest *Bou* fan *vaca*.

Un qu' encare no ha cobrat,
ab molta rahó exclamava:
—Avans d' armar novass guerras,
pagueu lo de la passada.

Fransa diu qu' hem d' aná ab ella
en el conflicte africá.
¡Ja! En compte d' anarhi á peu,
desitja anarhi á caball.

Per la primavera, d' África
ne venen vols d' arenetas;
enguany crech qu' en lloch d' aucells
ne vindrán vols de *boleyas*.

¡En Silvela de brasset
ab las senyoras potencias!...
D' aixó si que se 'n pot dir
ab rahó l' *héroe por fuerza*.

L. WAT

ACUDITS

Un mestre d' estudi, ab ayre solemne y ab tó un
si es no es amenassador, va dirigir una arenga als
seus alumnos, que comensava aixís:

—He llegado á *oler* que algunos niños se ensucian
á la puerta de la escuela, y como lo llegue á *probar*,
prometo hacer un escarmiento.

Una viuda jove plora al seu difunt marit davant
de un amich que ha anat á donarli 'l pèsam.

—No 'm queda res, infelís de mí, res enterament...

—Pero no 's desconsoli, Tuyetas. Pensi qu' en
Joan li ha deixat un fill.

—Ni aixó—replica la viuda desconsolada—ara qu'
es mort ja ho puch dir: el noy no ho es de 'n Joan.

ENDEVINALLAS

XARADA

Tersa-quinta meva:
m' agarro al tinter
y empunyo la ploma
per ferte saber
que sé que fás corre
qu' ets tot d' alló més
y que no hi há jove
que ab tú pugui rés.
Ja tens sort que tractas
ab homes de bé
que ho son sens volgué' ésser
perdigots barruers.
A mí que m' agrada
dar com se mereix,
son nom á las cosas,
al *dos-dos* y al *tres*
tersa, sense embuts,
sense impediments,
diré, qu' ets *quart* noya
més tonta y cap-vert
que per 'quests vols *mora*
y manté l' intent
de matar d' engunias
á algún jove llech.

J. COSTA POMÉS

ANAGRAMA

Ves si n' es de porch l' Antón
qu' un *total* va ferse ahir
com un *tot*, que 's va sentir...
al menos de l' altre mon.

A. RIBAS LL.

TRENCA-CLOSCAS

BENITO DÁM.

Formar ab aquestas lletas lo títol d' una composició
catalana del immortal Joseph Anselm Clavé.

F. JOANET.

CREU DE PARAULAS

Primera ratlla vertical y horizontal: al revés, un animal de pel.—Segona idem; mineral.—Tercera: un carrer de Barcelona.—Quarta: nom de dona.—Quinta: per pescar.—Sexta: quí gasta salut n' está.

J. MORET DE GRACIA

GEROGLÍFICH

+ V

S S S S S S

EL EL

ER ER

S

J. FARRÉ GAIRALT

CORRESPONDENCIA

Caballers: Ernesto de V., Joan Catau, Jep Salamá Ernestamils, V. Moner P., T. Xampeny Corbeto, Antón Palat, Siul Aloreugit, Juli Palau y Ximenez, J. Vidal, El tio americano, Anidoc Ogaitnas, Pau Piu, Nofre Llonza, Y. Martinet, Rusófilo y Lloberas y Sansolí Sociedad en comandita: Bon any y bon ingeni.

Caballers: J. Bebé, J. Farrés Gairalt, Quimet Pujol, A. Ribas Ll., A. Curull T. (u) y T. Rusca: Que tinguin un bon principi y un bon fi.

Caballer: Joseph Lleixá: Denota alguna disposició. Ab afició, estudi y constancia vosté arribará á fer versós.—Ramón Biosca: *Acaso fuera un yerro... de su factor, impensado...*—J. Ricart: L' acudit no 'ns xoca prou. El llibre que demana crech que hi es.—Pela Pésuls: Es desballat pero sens mica d' enginy.—A. R. T.: La nota fntima no está mal tractada. Pel número de cup d' any va rebre s tart. Veurém.—Joseph Espí: Per ara 'l senyor Espí se las haurá d' espí...nyar.—Teodor: No 'ns acaba de agradar.—F. Carreras P.: Sentím moltíssim que no hagi arribat á temps.—J. F.: No l' havém entés de casi ni una paraula.—Llorens Carbó: La poesia no pot anar ni ab rodas, apesar de lo qual els trenca-closcas tampoch serveixen.—Enrich Bargués: ¿No es pas parent del general, vosté? Anava á dir... Alashoras si que li publicariam desseguida.—Ll. Campaña: La poesia arreglada está millor que no estava. Lo altre ha fet tart.—Narcís del Toro: ¿Torna á escriure en Narcís Toro y ens torna á fer guerra el moro? ¿No sortirém de desgracias!—J. Costa Pomés: Gracias per l' envió. Y bon any... eh?—F. C. B.: El sonet consta de catorze versos; aixó que ha escrit consta de catorze versos... donchs, ¿aixó es un sonet? No, senyor; ni ls mils.—Andresito: Va bé y s' haurán aprofitat si tot ha pogut anar en regla.—Arthur Gandol: Igual li dihem.—Joanet: No fa ni fret ni calor. Es á dir, sí, fa fret. Es el temps.—Lluís G. Salvador: La poesia es acceptable. Gracias.—A. Ribas Ll.: Va rebre's, si senyor, y ho guardém; lo d' avuy no va.

INTERESSANT

ALMANACH

DE

La Campana de Gracia

PERA 1903

Crónica política—Revista satírica del any

Un volum d' unas 200 págines, ilustrat

Preu: ¡DOS ralets!

Se ven per tot arreu

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8

Tinta Ch. Lorilleux y C.ª